

Sziklaforrás

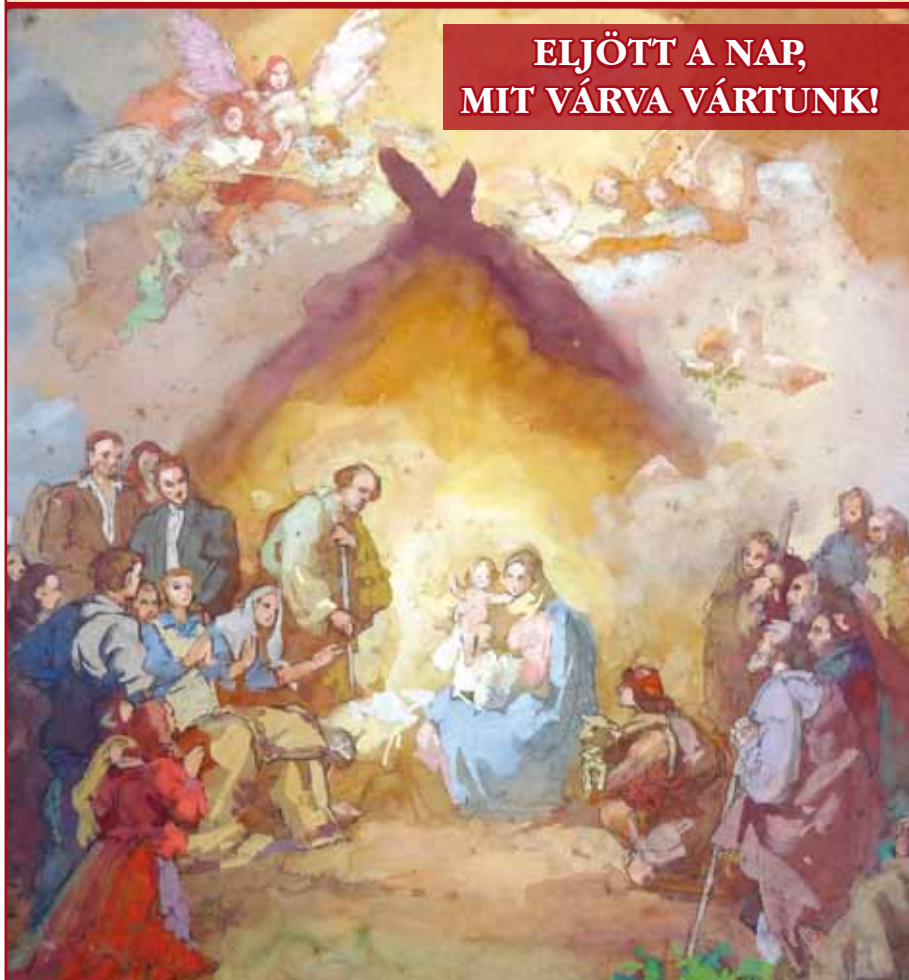
XXVI. évf. 2016. szeptember - október - november - december
Szent Mihály hava - Mindenszentek hava -
Szent András hava - Karácsony hava

SZENT LÁSZLÓ EGYHÁZKÖZSÉG

3400 Mezőkövesd, Szent László tér 28. Telefon: (49)313-225

**ELJÖTT A NAP,
MIT VÁRVA VÁRTUNK!**

Takács István - Pásztorok imádása (részlet)

Miért nem a semmi van?

(Megfontolások karácsony ünnepéhez)

A kályhától kell kezdenünk a gondolkodást, mert eltévedünk. Az anyag már rég nem örök, megdőlt ez a filozófiai tétel. Mert hisz az anyag nem hordozza magában léte magyarázatát. Attól kezdve, hogy van valami, teljesen zavarban vagyunk. Mert minden magyarázatra szorul. Küldjük is az űrhajókat, nosza, hozzanak hírt a világúrból. Egyáltalán van-e élet, van-e valahol emberi élethez alkalmas környezet, netán elértő a világmindenség határa? De az meg tágul. Meg különben is mikorra fogjuk mi elérni a fény sebességét? Azt már tudjuk, hogy soha.

De mi ez a belső nyugtalanság? Most elárulom. Ez a mi szellemi természetünkéből fakad. Életünk drámai feszültsége abból adódik, hogy tudunk jóról és rosszról. És különben is, úgy érezzük, hogy belehalunk, ha nincs megoldása az élet

nevezetű, több-ismeretlenes egyenletnek. Folyton kutatunk és keresünk. Ez így van az egyes ember életében, de így van, az egész emberiség esetében is.

Az anyag viszont csapdába ejt. Mert kimeríthetetlen, mérhetetlen mennyisége szinte agyon nyom bennünket. De annyit azért tudunk, hogy van eleje és van vége. Meg hogy évmilliók múlva pl. a földi lét megszűnik. Az igaz, most még ebből a szempontból biztonságban vagyunk. Feltéve, ha az emberi tényező el nem rontja, fel nem robbantja a földet. Forduljunk akkor a szellemi világ felé. Milyen magyarázatok születtek eddig. Rettenően divatos a keleti vallások gondolata. Az összes celeb és véleményformáló ezt propagálja, akár tud róla, akár nem. Tudniillik itt vagyunk a földön. Leszülettünk ide. Meg, hogy milyen csil-

lagjegyben a sorsunk meg van írva, meg hogyan kell táplálkoznunk, hogy földi életünk örökéletű legyen. Minderről szó van, ami maszlag. Csak a megtestesülés hitétételéről nincs szó a közbeszédben. Az nem trendi, meg különben is csak összezavarná a mi kis hitetlen világunkat. Ahol minden meg van engedve: mindenki él bele a világba, ahogy éppen gondolja.

Sokak gondolata, hogy a mítoszok sorába sorolják, a karácsonyi eseményeket. Nem kell komolyan venni. Egy sorba állítják a görög mitológia isteneivel, mely lények, gyakran lelátogattak ide a földre, és mindenfajta mesészerű események történnek velük. Tehát nem komoly. De hogy valaki beleszületett ebbe az emberi életbe és tudomásunkra hozta a szellemi élet alapvető törvényeit. Na, azt már nem! Mert akkor nincs

többé lopás, pártoskodás, részegeskedés, paráználkodás, házasságtörés, drogozás, meg minden egyéb rossz. Akkor alapvetően meg kell változni. Ki kell jönni létünk börtönéből a napfényre, abból a benuátságból, amit a világgörnyezetet jelent. Hogy az olaj, a gáz, a hatalom, a pénz, a javak birtoklása körül zajlik minden.

Bizony arról van szó, hogy valaki személyessé tette, azaz szeretettel teljessé tette földi életünket. Rátékinített Máriára, s belőle az édesanyai lelkületet csalta ki. Meghívta Józsefet, aki férfias erejével, hitével odaállt a felesége és a gyermek mellé. Aki azt a személyességet hozta el nekünk, amely szerelmünk, jegyesünk, házastársunk szeméből tekint ránk, és emellett minden egyéb más eltörpül. Igen róla van szó, aki ki tudja szeretni belőlünk a jót, az igazat, a szépet és szentet. Nos, Ő nem más, mint a Názáreti. Aki áldozattá formálta a szenvedést, aki megszelídítette számunkra a halált, aki benne van a gyermek

Takács István - Szent család

öntudatlan mosolyában, a kedves tekintetében, mely „metsz és alakít”. Ha netán arra gondolkodunk, hogy ez csak úgy, a mi romlott lelkünkben fakad? Akkor határozott nem a válasz. Mert mindaz, ami széppé, élhetővé teszi életünket, az tőle van. S Ő nem más, mint a második isteni személy, aki értünk testet öltött, belépett szűkös világunk-

ba, hogy annak határait a szeretet által szétfeszítse. Mert a szeretetben nincs idő, fényévek, az anyag eltörpül, mert ő az alfája és ómegája mindennek, a szeretet királya. Ő, Jézus Krisztus, ki értünk, a mi üdvösségünkért karácsony éjjelén megszületett, és emberré lett.

Dr. Medvegy János
plébános

ADVENT

E szó hallatán mindenkinek jut eszébe valami: Úrjövet, várakozás, böjt, kisböjt, bűnbánat, rorate, egyházi év kezdete, Szent család járás, gyermekek körében a jócselekedet, tárgyiasult formában az adventi koszorú.

Ezek közül emeljük ki az **adventi koszorú** történetét és a **roráte** meghittségét.

Az adventi koszorú hagyománya valószínűleg abból az ősi pogány hiedelemből származik, hogy a kör, úgymond varázkör megvéd a gonosztól. Ezért régen szalmából, fűzfavesszőből vagy zöld fenyőágakból fontak koszorúkat, mert azt gondolták, hogy az ilyen „szent” koszorúk minden gonosz szellemet elűznek. Az ősi pogány elképzelés idővel feledésbe merült, csak 1838-ban újjította fel egy keresztény férfiú, Johann Heinrich Wichern protestáns lelkész. Ő alapította az első gyermekotthont Hamburgban. A ház egyik termében fából hatalmas csillárt készítettett, és minden istentiszteleten egy újabb gyertyát tűzött a csillárkoszorúba. Ezen a kocsikerék nagyságú adventi koszorún még 24 gyertya állt. Minden hétköznap meggyújtottak egy fehéret és minden vasárnap egy pirosat. A gyertyák meggyújtása után adventi dalokat énekeltek és bibliai idézeteket olvastak fel. Az ötlet gyorsan követőkre talált más gyermekotthonokban is, de csak 1860-ban Berlin-Tegelben született meg az a gondolat, hogy a fakarikát fonott fenyőkoszorúval helyettesít-

sék, és a 24 gyertya helyett csupán 4-et tűzzenek rá, a 4 adventi vasárnap jelképéért. Az első világháború protestáns vidékein már egyre több családnál kigyulladtak a gyertyák az adventi koszorúkon, de csak a huszadik század ötvenes éveitől vált mindenütt általánossá ez a szokás.

A gyertyák színe katolikus körökben egy kivétellel lila: a bűnbánat és a megtérés jelképe. A meggyújtás sorrendjében a harmadik gyertya rózsaszín, ami a küszöbön álló ünnep fölöött érzett örömet, valamint Mária anyai örömeit szimbolizálja. Az adventi koszorún meggyújtott gyertyák közül mindegyik egy fogalmat szimbolizál: hit, remény, öröm, szeretet. A gyertyák egyben a katolikus szimbolika szerint egy-egy személyre vagy közösségre is utalnak:

Ádám és Éva – mint akiknek elsőként ígérte meg Isten a megváltást (hit)

zsidó nép – akinek megígérte, hogy közülük származik a Messiás (remény)

Szűz Mária – aki megszülte a Fiút (öröm – rózsaszín gyertya)

Keresztelő Szent János – aki hirdette Jézus eljövetelét, és készítette az utat az emberek szívéhez (szeretet)

Rorate – angyali mise.

Az adventi időszakban a hajnali misék különleges hangulatot kölcsönöznek a decemberi virradatnak. A rorate elnevezést az ünnepkör egyik - öszövet-ségi szentírási szövegen alapuló - éne-

kének kezdő soráról kapta, melyet adventben énekeltek: Rorate caeli de super. Harmatozzatok egék onnan felülről. Régebben aranyos vagy angyali misének is hívták. Ez utóbbi arra utal, hogy a Szűz Mária tiszteletére mondott hajnali miséket mindig az Úrangyala elimádkozásával fejezték be.

A rohanó hétköznapokon szükségünk van az általunk elkészített adventi koszorúk melletti imádkozásra, a sötétséget elűző hajnali szentmisék meg-

hittségére, az eltervezett és megvalósult jócselekedetekre, a bűnbánatra, a bőjtre, hogy testi és lelki megtisztulás után át tudjuk élni a Megváltó megszületését, hogy a kisded Jézus gyermeki szeretetének részesei legyünk, s ezt a szeretetet tovább tudjuk adni.

Adja Isten, hogy így legyen!

Áldott, békés, boldog karácsonyi ünnepeket!

Lázár Mihályné

Gyermekkori emlékeim

Abban az időben ünnep volt nekem az egész december. 1-jén volt a születésnapom. 6-án jött a Mikulás – akkor még a Pál utcában csak két háznál volt villany. Nálunk volt az egyik. Téli esténként öt óra körül benépesedett a ház. Jöttek a szomszédasszonyok varrni és magukkal hozták a velem egykorú gyermekeiket is. Ez olyan volt, mintha egy nagy család lett volna együtt minden este.

Szóval vártuk a Mikulást. Az asszonyok csomagot készítettek egymásnak, amibe volt alma, dió,

bab, pattogatott kukorica, sült tök, sárgarépa. Persze név nélkül. Amikor este jöttek, a konyhaajtó mellé készített puttonyba rakták a csomagokat, a gyerekek ajándékát is, de ezen fel volt írva a nevünk, hiszen a Mikulás név szerint szólított mindenkit. Nagy volt az izgalom. Végre kinyílt a „füstfogó ajtó”, mert ugye nálunk a Mikulás a kéményből jött. Hozta az ajándékokkal teli puttonyát, és név szerint szólított minden gyereket. A kicsiknek meg kellett mutatni, hogy tudnak kereszket vetni, de nekünk már

imádkozni kellett, verset mondani meg énekelni. Bizony a nagy izgalomban azt is elfelejtettük, amit tudtunk! Aztán az anyukák is megkapták az ajándékot és a Mikulás bácsi elment. Azon az estén már nem varrtak. A

csomagokat bontogattuk nagy nevetések közben.

Aztán jöttek a további téli esték és jöttek a Betlehemesek. Beköszöntek az ablakon: *Fényes csillag fényeskedjék, Jézus neve dicsértessék! Beengedik-e a Betlehemeseket? Be, csak jöjjenek!*

Mi, gyerekek ilyenkor otthagytuk a játékot, körülültük a kemencepadkát, így nagyobb hely volt a pásztoroknak. És jött a néni is, aki a Betlehemet hozta, letette az asztalra és kint felhangzott az ének: megszállottuk házát. Az ének utolsó sorai: Bárányvivő Jancsika, Jancsika menj be te előre. Jancsika bejött, letette a kalapját, illedelmesen köszönt és elmondta a kis versikéjét. Ő volt az egyedüli fiú a csapatban, a többiek mind lányok voltak. Rajtuk a hosszúra engedett fodros fehérlett, fehér ing és bőrlajbi. A fejükön keménypapírból készült hegyes süveg volt és krepppapír szalagok lógtak le róla. Mikor vége volt a Betlehemi játéknak, mi is megnézhattuk a jászolban fekvő kis Jézuskát és a kezünkbe nyomott filléreket odatehettük a jászolba.

Aztán a későbbi este

már azt beszélték meg az asszonyok, hová megy a Szentcsalád, mert abban az időben nem egy családnál végezték az imát, hanem ahová meghívást kaptak. Ha a mi házunkhoz közel mentek, mi is mehettünk. Ilyenkor mindig elmondták: *De rendesen viselkedjétek és szépen imádkozzatok, énekeljétek!* És mi valóban jók voltunk és nagyon boldogok. Az ima végén a háziak az ajtóban állva várták az imádkozáson résztvevőket, megkínálva forralt borral, teával. Mi, gyerekek, körtét, diót kaptunk és persze a dicséret sem maradt el: Nagyon szépen imádkoztatok!

Végre eljött december 24-e. Édesanyám, amikor hazajött a templomból, ahová minden reggel elment, meggyúrta a tésztát, kiment a konyhába befűteni a kemencét. Én a megkelt tésztából kis darabokat vágtam, hosszúra sodortam és igyekeztem azokat is darabokra vágni. Mikorra édesanyám behozta a tepsiket, már készen is volt minden. Csak be kellett rakni, ami ki volt kenve vajjal és mehetett a kemencébe, ahol szép pirosra sült. Amikor

készen volt, egy tálra rakta és azon forrón leöntötte mézzel. Ez volt a mézes guba. Délben az ebéd előtti asztali áldás után nekem el kellett mondanom: *Kis Jézuska gyere nálunk, mézes gubát eszel nálunk,* amit a szilvaleves után mi is ettünk. Ebéd után szánkóztunk az előttünk lévő kis dombról. 4 óra körül aztán mentünk Fehér Tera nénémékhez, ahol a Szentestén imádkoztunk, énekelünk. Amikor odaértünk már az asztalon ott volt a náddal fedett betlehemi istálló, benne a kis jászol és a szalmán ott feküdt a kis Jézuska. Mellette az édesanyja, édesapja és az állatok: a tehén, a szamár. Az istálló előtt a pásztorok térdeltek vagy álltak és sok-sok bárány, de volt púpos teve is és a Három királyok. A gerendán végigvezetve egy zsinór, ennek a végén volt a kisangyal, a másik vége az ajtó mellett lévő szögére volt akasztva, amit Farkas Matyi őrzött, nehogy valamelyik gyerek megrángassa. Végre megkezdtek az asszonyok az imát velünk együtt. Amikor énekelünk, az anygalka röpködött az istálló felett. Csofálatos volt. Később tud-

tam meg, hogy Farkas Matyi az ének ütemére húzgálta a zsinórt. Mindegy, de csodálatos volt, amit láttunk. Az imák és énekek között szünet is volt. Ilyenkor Pacza Borcsa néném nagyon szép történeteket olvasott fel egy könyvből, a kis Jézus életéről.

Arról, hogy milyen jó gyerekek volt, hogy segített az édesapjának, aki asztalos volt. Szóval minden jót, amiből tanulhattunk. Én is megfogadtam magamban, hogy én is ilyen jó leszek, mint a Jézuska volt. Hogy ez így történt-e, erről szegény, megboldogult szüleim tudnának mit mondani. Aztán úgy 8 óra körül jöttek értünk a szülők. Itthon közben már járt a Jézuska. Csillogott a sok díszből a karácsonyfa. Alatta az ajándék baba vagy mesekönyv. Édesanyám csillagszórót gyújtott és énekeltek a Mennyből az angyalt. Az énekbe édesapám is bekapcsolódott. Csodálatos volt és én na-

gyon boldog voltam. Karácsony reggelén, mire felébredtem, már édesanyám is hazajött a templomból. Már a sült hurka is az asztalon volt. Reggeli után indulás a templomba, ahová a barátaimmal mentem. Ebéd után elmentünk megnézni, kinek mit vitt a Jézuska. Az egyik kis barátomhoz is elmentünk és én megdöbbenve láttam, hogy náluk nincs karácsonyfa, csak egy kis borókaág, rajta pattogatott kukorica, apró alma és szaloncukor, amit ők készítettek. Ahogy ott álltunk a legkisebb a hétgyerek közül, odajött hozzám és súgva mondta, hogy kockacukor van ben-

ne, de nem mindegyikbe jutott. Amelyikbe nem jutott, abba kenyérhéj van beletéve. De ugye így is szép? Már el akartunk jönni, amikor az édesanyjuk megkért, hogy énekeljünk. Mi az asztal körül állva énekeltek a Mennyből az angyalt. A néni meggyújtott egy szál gyertyát és az asztalra tette és sirt. Ahogy visszagondolok ezekre az eseményekre, eszembe jut egy régi vers, aminek már csak az utolsó soraira emlékszem: egy fenyőág, egy kis gyertya elég, hogy megmutassa nekünk, merre van az ég.

**Zelei Istvánné
Pataki Mária**

SZERETET-SZIGETRE SZÜLETTEM

Már felnőtt voltam, s a buszon utazva fiatal anyuka volt közelemben, babájával. Sírt, éles hangját kiengedte a csecsemő, édesanyja pedig nem tudta megvigasztalni. Elkezdtem szemezni a babával, rám figyelt, s hamarosan vége szakadt a sírásnak. Rájöttem, milyen nagy erő lehet ebben a hangtalan kommunikációban! A gyermek észreveszi, hogy ő valakinek fontos lehet, aki figyel rá. Ez a viselkedésem nem magától jött. Egy olyan szülői házból hoztam, ahol a kiegyensúlyozott légkör, egymás figyelése, a szeretet uralkodott. Hosszú évek alatt megfigyelttem, mekkora erő rejlik a szeretetben, s milyen sok formában nyilatkozhat meg mindennapjainkban.

A kisgyermek számára a szeretet ajándékok kapását jelenti. Bizony nagy baj, ha így marad meg bennünk, hogy a szeretet egyenlő az ajándékkal. Drága jó édesanyám úgy nevelt, hogy akkor voltam legboldogabb, amikor egy jó osztályzat után megölelgetett, megpuszilt. Számomra ez volt a

legnagyobb ajándék! Emlékszem arra, én is milyen boldog voltam, amikor hegedűvizsgám ötös eredményéért visszakaptam a tandíj összegét, s azt szüleimnek ajánlottam mondván, szeretnék segíteni a következő tanév költségeinek enyhítésében.

A múlt század negyvenes éveinek nélkülözéseiről már írtam az emlékmorzsákban, de ezek az évek is jó hangulatban, gondoskodással, szeretetben teltek el. Már azt is megírtam, hogyan jutottam hegedűhöz, s tanultam meg – persze csak elemi szinten – he-

gedülni. Itt rendkívül fontosnak tartom azt, hogy az ajándék akkor igazi, ha valaki lemondásához társul. Soha nem tudtam meghálálni édesanyámnak, hogy a karácsonyra meleg ruhaanyagra nagyszüleimtől kapott pénzből vették hegedűmet – persze a meleg ruhacsináltatás elmaradt – de édesanyámnak ezzel a tettevel melegség költözött a hegedűmbe, melyet mindig ezzel a gondolattal vettem a kezembe.

Talán közhelynek számít az a mondas, hogy *„Jó tett helyébe jót várj!”* – de mégis valósnak ítélem meg. Orvosi munkakörömnél és vezető beosztásomnál fogva sok embernek segítettem nem csak gyógyítás révén, hanem emberi vonatkozásban is. Soha nem felejttem el, hogy amikor 1988 decemberében közúti baleset miatt egy hétig feküdtem intenzív osztályon eszméletlenül – élet és halál között – felgyógyulásom után az általam ismeretlen egyszerű falusi néni azt mondta: *„Doktor úr, én imádkoztam a doktor úrért!”*. Könnyekig meghatott a szeretetnek ez a jele!

Kisiskolásként katolikus pap szerettem volna lenni, de az élet közbeszólt más vágányra terelte utamat, de olyanra, ahol hasonlóan sokat tehetek embertársaimért. Ebből a hozzáállásból gondolom, hogy az Égiek misekönyv helyett a hegedűt adták kezembe, mellyel életem során sok embert tudtam jó kedvre deríteni, hangulatilag rendbe tenni. Tudják kedves Olvasóim, a hegedűnek lelke van! Én mindig úgy érzem, ha játszom rajta, hogy

édesanyám jóságos lelke szól belőle. Tökéletesen igaza van kedvesemnek, amikor Kóbi cigányról azt írja hegedűjének elvesztésekor: *„Összenőttem én azzal a szerszámmal, 50 éve hegedülök rajta, jobban szeretem, mint az asszonyt, pedig ő olyan asszony, hogy az összes poroszlói cigány irigyli tőlem. A hegedű az más! Nem élhetek nélküle!”*

A közelmúltban az a gondolatom támadt, hogy kedvesemmel adjunk egy műsort Poroszlón, az Idősek Otthonában. Látni kellett volna az egyhangúságra ítélt emberek meghatottságát és örömét műsorunk alatt és után! Mi így tudtuk kifejezni emberszeretetünket, s hálánkat az Égieknek és szüleinknek azért a képességért, mellyel minket megajándékoztak!

Végezetül **Sík Sándor** katolikus papköltő verssorait szeretném Önökkel megosztani „Emlékezés az otthoniakra” című verséből.

*„A nevükre aranyos napfény
Ragyogja be mindig a lelkem.
Sokszor-sokszor gondolok rájuk,
S mindig mosolyos dallal telten.
És mindig újak énnekem.*

...

*Nem is tudják, hogy láttam őket,
Nem is tudják, hogy köztük jártam,
Hogy megfürdöttem a lelkükben
Gyümölcsillatú napsugárban,
S hogy csupa illat a szobám.”*

Dr. Szedresi István

Láthatatlan szeretet?

Félek attól, hogy hogyan fogok tudni megbirkózni az előttem álló feladatokkal, honnan fogom tudni mikor, mit kell tennem... Félek attól, hogy lesz-e segítőtársam a mindennapokban, tudok-e ajándék lenni a felebarátaim számára. Félek attól, hogy nem elég erős a hitem és nem szeret az Isten. Olyan félelmek ezek, amelyek közül több is felüti fejét a hétköznapijaim során. 5 évvel ezelőtt ezek a kételyek hatványozottan megerősödtek bennem, amikor először vettem részt segítőként a Szent Damján táborban. Az öcsém, Jacsó Isti hívogató szavaink tettem eleget, ő ugyanis már visszatérő táborozó volt az én első táborom alkalmával.

A vértanú orvosról, Szent Damjánról elnevezett tábor elsődleges célja, hogy családotknál és a különféle intézményekben nevelkedő, enyhe- és közép súlyos

fogyatékkal élő gyermekeknek, felnőtteknek szerezzon örömet. A tábor szervezőinek, a nyíregyházi papnevelő intézet papnövendékeinek, rengeteg lelkes fiatalnak, támogató egyházközösségeknek és civil személyeknek köszönhetően 2016-ban már több mint száz táborozó élhette át a felejthetetlen „damjános” élményt. Az elmúlt 3 évben a Debrecen melletti Dorcas Szabadidőközpont szolgált a tábor helyszínül, ezt megelőzően vándortáboroként jártunk Hajdúdorogon, Nyíregyházán vagy Fonyódligeten is. A tábori hét nem múlhat el sportverseny és akadályverseny, NemAdomFel koncert, tűzszonglőr-bemutató, Ki mit tud?, közös színjátás és imádkozás nélkül. A táborozók szerte az országból érkeznek, minden évben kitörő lelkesedéssel várják, hogy kezdetét vegye az egy hetes tábor - új időszámítás veszi kezde-

Örömteli együttlét

tét az életükben, Damjántól Damjánig élnek. Van közöttük olyan, aki életében először velünk pancsolt a Balatonban, szurkolhatott a debreceni stadionban vagy ült lóháton.

Önkéntesként velük töltjük a napok minden percét, figyeljük őket, támogatjuk és segítjük, hogy felhőtlen élményekkel gazdagodhassanak. Az önkéntes fiatalok számára fizikailag és lelkileg is fárasztó szolgálat a hét, azonban egy kimeríthetetlen öröm forrása is egyben. Az egyhetes „lelki tréning” során minden évben a majd 100-130 önkéntes középiskolás és egyetemista fiatal minden nap megtapasztalja a táborozók által, a hatalmas és feltétlen szeretetet, a segítőkészséget, a kedvességet és a közvetlenséget. Szavakba szinte alig önthető erőt ad ez a mindennapokhoz. Minden évben

Jacsó Annamária és Jacsó István

Kocsis Fülöp metropolita

van ez a hét, amikor a menny a földdel összeér, és egy kis mennyország születik a Damján táborban, ahol harapni lehet a szeretet.

Kocsis Fülöp érsek atya a tavalyi évben a gyerekekkel együtt fogalmazta meg ezt a mérhetetlen szeretet: “Van, amit nem látunk, de tudjuk, hogy van, és attól, hogy nem látjuk, tudunk vele találkozni. Isten ugyanis megmutatja nekünk magát, de más módon: embereket küld mellénk, és szeretetükön keresztül mutatkozik meg. Minél jobban szeretjük egymást, annál jobban érezzük, hogy ott van közöttünk Isten.”

Kívánok minden kedves olvasónak ezekkel a gondolatokkal átitatott áldott, békés karácsonyi együttlétet!

Jacsó Annamária

JÓ ORVOSSÁG A HIT ÉS A SZERETET!

Egy évvel ezelőtt a karácsonyomat az egri kórház intenzív osztályán töltöttem. Hosszú ideig feküdtem kórházi ágyon és rengeteg fájdalmas kezelésem estem át. Nehéz időszak volt ez! Szüleim hite és szeretete adott reményt, és segített abban, hogy otthonomba kerülhettem ismét. Édesanyám figyelmesége, aggodása, gondos törődése napról napra gyógyszerként hatott. Ebben a nehéz időszakban, sok kedves ember sietett erőt, kitartást adni.

Mindenkinek hálásan megköszönöm az értem mondott imát, érdeklődést, anyagi segítséget! Februárban ismét tudom folytatni tanulmányaimat az egyetemen. Az elmúlt esztendőben meggyőződtem arról, hogy mennyire jó orvosság a hit és a szeretet!

Áldott karácsonyt és nagyon boldog újévet kívánok mindenkinek!

Lanszki Csaba

Laboda Kálmán

Gyűjts be!

Kint az utcán, hideg lett.

*Magadban, belül,
a kis kályhába,
gyűjts be!*

*Hited kis kályhájába
gyűjts be!*

*E kályha mormolása.
dorombolása
adjon neked meleget,
szóljon, biztasson
téged!*

*Biztasson téged,
hogy van értelme,
hogy az életednek
van értelme!*

Máriához, drága Szűzanyánkhoz tisztelettel járulunk...

Gyönyörű ének kezdősora ez! Ezt tettük, amikor Medjugorjében és Máriazellben oltárához járultunk és kértük az Ő segítségét. Hiszem, hogy

életre szóló találkozások voltak ezek mindannyiunknak. Olvassák szeretettel a következő írásokat!

(Szerkesztő)

Zarándoklat Medjugorjéba

Bizonyára sokan hallottak és többen jártak is már Medjugorjében. Egy csoporttal szeptember végén jutottam el. Erről az élményemről számolok be a Sziklaforrás olvasóinak.

Bosznia-Hercegovina háború nyomait őrző falvai mentén haladtunk déli irányba. Több lerombolt, kiégett, elhagyott épület szomorú látványa mellett már láthatók új építésű házak, az élet kezdi visszanyerni értelmét. Utunk során a települések kiemelkedő pontjai a fehér színben világító mecsetek, dzsámik. Hosszú kilométereken át kísér a Boszna folyó. A buszon Rózsafüzér imával hangolódunk a Máriával való találkozásra. Közben ismerkedünk Medjugorjével. Mi is tette ismertté ezt a szegényes helyet?

1981. június 24-én hat gyermeknek megjelent a

Szűzanya. A fiatalokon keresztül adta a hívők tudtára kérését, kívánságát. A Látók állítása szerint tíz titokról van szó, és eljön az idő mikor ezek napvilágra kerülnek és megvalósulnak. „Én vagyok a Béke Királynője” szöveget a Szűzanya, legyen köztetek BÉKE. Térjetelek meg, imádkozzatok a Hiszekegyet, hét Miatyánkot, Üdvözlégy Máriát és Angyali üdvöletet! Bőjtöljetelek! Tartsatok bűnbá-

natot! A gyerekek látomása és elmondása után zarándokok sokasága jött a jelenések helyére. Számos csodás gyógyulás történt, kívánságok teljesültek.

Elindultunk a jelenések hegyére ahol kék színű kereszt mutatta az első megjelenés helyét. Gulyás Zsolt Atya, lelki vezetőnk és kispapja Holló Gábor irányításával haladtunk a több milliós zarándokok lépései által simára csiszolt köveken 250 méter magasságig. Megálltunk a Rózsafüzér örvendetes és fájdalmas titkait ábrázoló bronzból készített domborművek előtt és imádkoztunk. Csaknem egy óra járás és imádkozással töltött idő után érkezünk meg a Béke Királynőjének 1.60 m magas hófehér márvány szobrához. Itt már csendben ereszkedtünk térdre, összeszukulcsolt kézzel könyö-

rögtünk Szűzanyánkhoz hozzátartozóinkért, szereteteinkért. Hittük, hogy meghallgattatik kérésünk. Nyugalom és béke járta át egész testem és lelkem. Sem fáradságot, sem testi fájdalmat nem éreztem, csupán a lelkem lebegését tapasztaltam. Hasonló lelki emelkedettséget éreztem a Krizevac 448 méter magas hegyre menet és után. A hegy tetején lévő 14 méter magasan emelkedő kereszt-hoz kisebb-nagyobb hegyes-lapos márványosra koptatott köveken át vezetett utunk. A Keresztút XIV stációjánál megállva imádkoztunk, majd haladtunk az egyre nehezebben járható köveken. Botot segítettük az egyensúlyunk tartását. Félúton felsóhajtottam: kibírom ezt a hátralévő nehéz utat Uram? Hamar kaptam a választ: „végig tudod járni Érted, szeretteidért, magadért, hiszen az éledek is tele van nehézségekkel, döntésekkel, kereszttekkel. Vidd!” Végig jártam és ott fenn a hegy tetején a kereszt tövében megjött a fenséges élmény, ami feltöltést adott a lelkemnek, testemnek. Nem volt sem izomláz sem levertség,

csak frissesség és nyugalom. Köszönöm Jézusom!

Egy árvaház kápolnájában meghitt szentmisében volt részünk. Gábor diakónus szentbeszédében a Szűzanya megjelenésének titkaiba avatott be. Az elhangzott szép prédikáció megsokszorozta tiszteletünket, szeretetünket, közeledésünket a Szűzanya felé. Köszönjük Gábor Atya!

A második szentmise melyen részt vettünk a mostari Ferences templomban volt. A háborúban sokat szenvedett város, 2005-ben építtette e hatalmas betonelemekből álló Isten Házáat.

Néhány színes üvegablak, a faragott fából készült oltár és tabernákulum, az oltár mögötti falra helyezett hatalmas fakereszt valamint az oltár előtt elhelyezett különleges virágcsokor jelentették a templom díszét. A misét a rideg falak ellenére melegséggel töltötte meg Zsolt Atya szívhez szóló beszéde. Hallottunk Isten segítségéről, a lelki békéről, a szabad akaratról, nagyon fontos kérésről „Uram, ne az én kívánságom szerint dönts, min-

denkor legyen meg a Te akaratod!”

A hely szűkössége miatt röviden szólok, hogy ellátogattuk a „Cenacoló” közösségbe. Ez fogadja be több ország szenvedélybeteg, tévúton járó fiataljait, akiket a hit ereje segítségével – gyógyszerek nélkül gyógyítanak. Döbbenetes volt hallgatni két gyógyuló magyar fiatal beszámolóját önpusztító életükről. Közös elhatározással élelmiszer adományt gyűjtöttünk és adtunk át elutazásunk napján, ezzel támogattuk őket önfenntartó életmódjuk megsegítésére.

Ottlétünk egyik délutánján a Szent-Jakab templom szabadtéri, orosz nyelvű szentmiséjébe kapcsolódtunk be itt mindenki saját nyelvén mondta az imát. 18 órától a Rózsafűzért szintén anyanyelvünkön imádkoztunk. Már sötét volt mikor az Oltáriszentséget kihelyezték, a kivetítőn láttuk Krisztus Testét megvilágítva. Mintegy félezer zarándokkal együtt végeztük a szentségimádást. Felejtetetlen misztikus élmény részesei lehettünk. Gitárral kísért kellemes hangú fér-

Medjugorje, Szent-Jakab templom

fi éneke sokáig is a fűlembe csengett.

Szólok még arról milyen mélyen megrendítő látványt nyújtott Sarajevó egykori olimpiai stadionjának helyén ma temető van. Visszautunkon, jobbról-balról szintén temetőt láttunk számtalan fej-

fa mutatja azt, mennyi elvesztették életüket. A háború szörnyű pusztítását őrző romos épületek mellett az égbeszökő magasságú üvegpalaták visszás érzéseket ébresztettek – egymás mellé állítva a múlt borzalmait és a jelen fejlődését.

Három nap alatt lelki élmények sokaságának részesei voltunk. Segített, megerősített, támogatott a Szűzanya kegyelme szeretete. Hála és köszönet a Vele, Szent Fiával és zarándoktársaimmal együttöltött napokért!

Kasza Lajosné

Diakónusként a zarándokúton

Szeptember 21. és 25. között a mezőkövesdi és a karcagi egyházközség tagjaival autóbuzsós zarándoklaton vettünk részt Medjugorjében. Az zarándoklat vezetője Gulyás Zsolt volt mezőkövesdi káplán, karcagi plébános volt, a lelki vezetésről pedig szintén ő

és jómagam gondoskodtunk. Az út során sok értékes élménnyel gazdagodtunk: idegenvezetőnknek hála városnézésen is részt vehettünk a Bosznia-hercegovinai Mostarban illetve Szarajevóban, valamint fürödhettünk horvátországi tengerparton is. A zarándoklat fő

célja azonban Medjugorje volt, ahol a látnokok elmondása szerint a Szűz Mária jelenések a mai napig is rendszeresen megismétlődnek, és ahol számos látogató és zarándok megtérésben részesül, illetve más nagy kegyelmekkel is gazdagodik.

Valójában ez a nagy Mária kegyhelyek titka – és ezzel a lelkülettel érdemes ellátogatni Medjugorjébe is: Szűz Máriával Jézushoz. Ő az aki utat mutat nekünk Fiához, a medjugorjei látnokok tanítása szerint kiváltképp 5 fontos dologban: az Istennel és az emberekkel megélt békében, a hitben, a megtérésben, az imádságban, a szentgyónásban, és a bűjtben.

A zarándokút során lehetőségünk volt megmászni mind a Jelenések hegyét, amelyen a Szűzanya a látnokok beszámolóí szerint több alkalommal is megjelent, mind pedig a Krizevac hegyét, amelyen sziklás keresztút vezet föl a tetején található kereszthez. Az imádságnak és az elmélyülésnek a helyei ezek, amelyek tényleg elősegítik istenkapcsolatunk megerősödését.

Világszerte több városban - így Medjugorjében is – található ún. Cenacolo közösség. Ezt az intézményt Elvira anya, egy szerzetes nővér alapította, abból a célból, hogy olyan fiatal férfiakat segítsen jó útra térni, akik eltévedtek az életben, és kábítószerfüggőkké, vagy egyéb szenvedélybetegségek rabjaivá váltak. Ezek bentlakásos közösségek, ahol a lakók gyógyulásukig együtt élnek, vagy ha akarnak, akár tovább is bent maradhatnak, hogy a többi gyógyulófélben levő fiatalembert segít-

sék. Életükben nagy szerepet játszik az ima, a közösségi élet, a teljes önellátás, illetve az, hogy pénzt egyáltalán nem fogadnak el, hanem adományokból tartják fenn magukat. Ilyen téren egészen rábízák magukat az isteni gondviselésre, és a Szűzanya közbenjárására. Előfordult már olyan is, hogy miután valamiben segítséget szenvedtek, imádkozni kezdtek, hogy az Úr küldjön nekik utánpótlást a mindennapi élethez szükséges dolgokból, és váratlanul megérkezett egy teherautó bőségesen megrakodva azokkal a holmikkal, amikért imádkoztak. Ezen felbuzdulva buszunkkal mi is felkerestünk egy közeli áruházat, és többen nagylelkű módon bevásároltak a közösség számára szükséges élelmiszerekből és használati tárgyakból. A medjugorjei közösségben megismerkedhettük két magyar fiatalemberrel – akik közül az egyik már gyógyult volt -, akik elmondták nekünk azt, hogy hogyan éltek a Cenacoloba való belépésük előtt, hogyan kerültek kapcsolatba a kábítószerrel, és hogyan csúsztak egyre lejjebb, illetve tanúságot tettek arról, hogy hogyan milyen gyógyítóan hat rájuk az őszinte légkörben és imádságban megélt testvéri szeretetközösség.

Összességében nagyon értékes és tartalmas napokat éltünk át utunk során. Mindenki élményekkel gazdagodva, és lélekben megújulva, betöltekezve tért haza. Hálásak vagyunk Istennek és a Szűzanyának mindazokért a helyekért és tapasztalatokért, amelyekhez elvezérelt bennünket.

Holló Gábor
diakónus (Karcag)

Október 14-én a Szent László Plébánia szervezésében, Dr. Medvegy János plébános úr vezetésével két napos zarándoklatra indultunk Máriazellbe. Mivel szent helyre készültünk, szívünkben egy-egy lelki szándékot megfogalmazva indultunk el.

Utunkat a rózsafüzér elimádkozásával kezdtük, ezzel is kérve a Szűzanya oltalmát.

Első állomásunk Eisenstadt (Kismarton) volt, ahol a Haydn templomot néztük meg.

Itt található a Joseph Haydn mauzóleum is,

Zarándokcsoportunk néhány tagja

karzatán a híres zeneszerző orgonájával.

A templomhoz szorosan kapcsolódik a kövekből épült Kálvária-hegy, melyre lépcsőkön, kis kápolnák érintésével jutottunk fel. Útközben megcsodálhattuk Krisztus szenvedésének jeleneteit, élethű nagyságban. A templom tetejére kiérve a város csodás látkepe tárult elénk.

Ezt követően az Eszterházy-kastélyban egy helyi idegenvezető kaulazolásával ismerhettük meg az Eszterházyak örökségét. Megnéztük többek között az Eszterházy herceg-

nék pompázatos lakosztályait, a kastélykápolnát és az akusztikájáról híres Haydn Termet.

A késő délutáni órákban értünk szálláshelyünkre Sopronba, ahol az óváros nevezetességeit tekintettük meg, majd elfoglaltuk szállásunkat.

Másnap reggel szép, napsütéses időben indultunk el zarándokutunk fő célja felé, Máriazellbe, mely Közép-Európa legjelentősebb, messze földön híres Mária kegyhelye. Évszázadok óta látogatják a zarándokok, bízva a csodatévő Szűzanya segítségében. A mi kis csoportunk is ilyen lelkülettel indult és érkezett meg Máriazellbe.

Először a Bazilikában

A Bazilika

található kincstárat néztük meg, ahol a számos fogadalmi ajándék mellett gyönyörű arany kelyhek, ereklyetartók, festmények, miseruhák és egyéb kiállítási tárgyak voltak láthatók.

Tiszteletünket tettük Mindszenty József bíboros úr egykori sírhelyét jelölő emléktáblánál is. Hamvait

napjainkban az esztergomi bazilikában őrzik.

A Bazilika főoltárán található Máriát és a kis Jézust ábrázoló kegyszobor előtt mindannyian a Szűzanya segítségét kérve imádkoztunk, Mária lába elé

Kálvária templom Kismartonban

téve gondjainkat, bajainkat, bízva segítségében.

Zarándoklatunk megkoronázása az ünnepi szentmise volt, amelyet Dr. Medveggy János atya a kegyszobor előtti oltárnál mutatott be. Lélekemelő,

nagy ajándék volt ez számunkra.

Köszönjük plébános úrnak, hogy lelki vezetőként utunkat kísérte. Isten áldja meg érte!

Kovács Mátyásné
képviselő

Szentmise a Boldogasszony oltárnál

*Kincstár-kép, 14. sz.
(Nagy Lajos magyar király ajándéka)*

Zarándoklat Szent Erzsébet városába

A karitászt védőszentjének városába - Sárospatakra zarándokoltunk október 1-jén.

Kettős küldetése is volt utunknak - mivel a karitászt létrejöttének 80., újjáalakulásának 25. évfordulóját ünnepeltük ebben az évben. Méltó módon emlékeztünk Szent Erzsébetre, a védőszentünkre, kérve Őt, hogy munkánkban legyen velünk, és az Ő lelkülete indítson minket a rászorulók megsegítésére.

Megérkezésünkkor Bereczkei Miklós plebános atya fogadott nagy-nagy szeretettel. Számunkra nem volt ismeretlen az atya- mivel jó pár évvel ezelőtt Mezőkövesden volt káplán.

Bemutatta az egyházközség karitászt csoportjának tevékenységét és a templom múltját.

A Vártemplom Észak Magyarország egyik legnagyobb gótikus csarnok temploma- 1537-ben épült. Az átalakításkor elhelyezett barokk főoltára- a templom berendezésének legszebb darabja- a karmelita rend budavári templomából került ide. A templomban helyezték el Szent Erzsébet ereklyéjét. Ezzel is tisztelgünk nagysága előtt.

A Szeplőtelen Fogantatás tiszteletére szentelt templom több neves pataki történelmi személyiség- a Rákócziak, a Dobó Családok temetkezési helyeül szolgált. A templom körül az eredeti szintre süllyesztett terepet a középkori templomkert il-

letve a temető falának maradványai szegélyezik. Itt található az ásatások során előkertült XII. századi körtemplom romfalai is. Az évszázadok során bővítették, barokk boltozatát, karzatát, tornyát a 18. században kapta.

Sárospatak katolikus szentet is adott az országnak és a keresztény világnak. 1207-ben itt született II. Endre király leánya Árpád házi Szent Erzsébet. A róla elnevezett téren elhelyezett annak is emléket állít, hogy Tübingiába férjhez adott Erzsébet lóháton többször is megtette a Sárospatak és Wartburg vára közötti sok száz kilométeres utat. A templom alatti kriptában temették el Lórántffy Zsuzsannát és II. Rákóczi Györgyöt.

A következő állomásunk a Sárospataki vár- Rákóczi vár megtekintése volt.

A kiállítás nagy tematikus egységei:

1./ Rákóczi -családot, II. Rákóczi Ferencet és az általa vezetett szabadságharcot, Sárospatak

XVI-XVIII. századi történetét mutatja be a kiállítás. Főúri XVI-XVII. században, Vörös torony. Magyarországi késő reneszánsz építészet legértékesebb alkotása. Sárospatak legjelentősebb műemléke. A magyar nemzeti örökség része. - A család felemelkedése.

2./ I. Rákóczi György és Lórántffy Zsuzsanna- az egyház és a fejedelem pártfogói. - „Féljétek az Istent és Néki adjatok dicsőséget:”

3./ A Rákócziak –szabadságküzdelméi –*„Magyar hazánk szabadságáért”*:

4./ II. Rákóczi Ferenc gyermek és ifjúkora. *„A hatalom és a felelősség az uralkodás szolgálat.”*

5./ A Rákóczi szabadságharc- *„megújulnak a nemzet régi sebei”*.

6./ Száműzetés és emlékezet. *„Számki-
vetésben vagyunk-„Állj meg vándor”*.

Ezen csodálatos látnivalók után délután Szentmisében volt részünk, melyet dr

Medveggy János apát Úr és Bereczkei Mik-
lós plebános Úr mutatott be.

Befejezésül imádkoztunk Szent Erzsébet
ereklyéje előtt és kértük az Ő lelkülete töl-
tse el szívünket, és áldása kísérjen, hogy
teljes szívvel tudjunk szolgálni.

Hálát adunk az Úrnak, hogy e jubileumi
évben eljuthattunk ide. Feltöltődve sze-
rencsésen hazaérkeztünk.

Árvainé Barczy Ágnes
karitás csop. vez.

A Szent László Plébáni-
ához tartozó karitás csop-
ort tagjai Szent Erzsé-
betre emlékezve novem-
ber 20-án vasárnap a reg-
geli és délelőtti szentmisék
után 500 db „Erzsébet ke-
nyeret” osztott szét a temp-
lomból kijövő híveknek.

Szent Erzsébet a szegé-
nyek patrónusa volt, meg-
osztotta szinte mindenét
velük. Példát adott nekünk,
hogy ne felejtsük el a
szegényekről, rászorulókról.
Ebből merítsünk erőt,
kövessük példáját, hogy
minél több embernek tud-
junk segítséget nyújtani.
Nem véletlen, hogy Szent
Erzsébet a karitás védő-
szentje.

Mottó: kétszer segít,
aki gyorsan segít. Igazán
segíteni, csak szeretetből,
szeretettel lehet.

**Mezőkövesdi
karitás csoport**

A kenyér megáldása

Mindenki örömmel fogadta Szent Erzsébet kenyérét

Mindenszentek - Halottak napja

November első napjait Nekik szenteljük. Virággal díszítjük sírhalmukat, gyertyát gyújtunk, felidézzük arcukat, mondásaikat,

tetteiket és meglepődve tapasztaljuk, hogy az idő nem halványította szeretetünket.

(Szerkesztő)

Nagy Zoltán

SÍRKŐRE (részlet)

*Ha van füled, halld hangtalan beszédem;
Mindegy, mi voltam: voltam az ami,
Egy hang voltam az Isten énekében
És kár lett volna el nem hangzani.*

Emlékezet és örökkévalóság

Halottak napja közeleg. Az órát meg lehet állítani, de az időt nem, és ez a múltó idő hozta el azt a megnyugtató felelősséget, hogy felkészülve járjuk körbe feleségemmel őseink nyugvó helyeit. Valaha, mint a legtöbb gyermek én sem szívesen jártam temetőbe, talán nem is a halál foglalkoztatott, hanem a főbejárat felet-

ti kiírással nem tudtam mit kezdeni, mármint, hogy feltámadunk.

Emlékeim azért vannak, mert dédapámat még gyászhintón viték otthonról a temetőbe, majd Szent Mihály lován a síjához, nagyanyám koporsóját meg a négy fiú unokája, - köztük én is - vité a végső nyughelyére. Halottak napján

szinte mindig az esti gyertyagyújtáskor jutott gyertya a keresztesi csatában hősi halált halt 48-as hősöknek is, miközben anyám a Dnyeszter partján fiatalon meghalt apjáért mondott egy imát. Este nagyanyám elővette a rézveretes csatos imakönyvét, gyertyát gyújtottunk és annak fényénél imádkoztunk, - hát nagy volt a

család, ezért igencsak sokáig - gyerekunásig tartott.

Anyám egy valami-ben tévedett, - befedte a sírokat, mert úgy gondolta talán elhanyagoljuk majd. Mint sok minden másban meg kell érni és élni, hogy a felelősség, a szeretet és az emlékezet ezt az utat is kikövesse nekünk.

A temető bejáratára kiírt feltámadunk szóval és fogalommal és mindennel, ami mögötte van később mondhatnám barátságot kötöttem. Ebben segítségemre volt előbb egy kulcsmondat: Az emlékezet új életet nyit a halálnak! Azt már csak én teszem hozzá, hogy kinyitja az örökkévalósághoz vezető utat. Az is nagyon régen volt, amikor egy református temetésen a Tiszteletes mélyen elgondolkodtatóan, mintha csak nekem mondta volna imígyen szólott: azért születünk, hogy majd meghaljunk és minden

egy megélt nappal a halálunkhoz jutunk közelebb, így hát nem mindegy, hogy hogyan éljük meg ezt a nekünk szánt időt.

Emlékeim a múltból fakadnak és ezer szálon kötnek őseimhez. Jó rájuk emlékezni, még akkor is, ha időnként elszorul a torkom, mert akkor velem vannak. Csodálatos az emberi agy, az idő tört része alatt színes mozi, talán még illatokat is a lehunytt szemem vásznán megmutat.

Mesélek a családomnak mindezekről talán unásig is, mert „ezt már százszor mondtad” is elhangzik, de legközelebb újra belefogok,

hogy meg is jegyezzék, így folytatódik tovább az emlékezés. Azt el kell ismerni, amit én elmondok, azt megélttem, akinek elmondom már nem ugyanazt látja, mint én, a történetem alapján a fantáziája épít egy, reményeim szerint az eredetihez hasonlító emléket, - és ez így száll apáról fiúra! Mindezen gondolatokra egy gyertya, egy szál fehér krizantém tesz pontot halottak napján a temetőben szerettemmel együtt, miközben vallom, hogy amíg él a szeretet és az emlékezet, nincs valódi veszteség!

Dr. Kriston Mihály

60 évvel ezelőtt...

60 évvel ezelőtt a fiúgyermekek versengtek azért, hogy mikor ministrálhatnak. Kitüntetés, ajándék volt számukra, amikor a szentélyben szolgálhattak. Így volt az mindkét Egyházközségben.

A róluk készült tablóképet féltve, szeretettel őrzi Lukács István. Amikor elő-elő kerül a család fényképalbumából, sok-sok emlék elevenedik meg a gyermekkorból, barátokról, akik már sajnos többen eltávoztak.

Szent László Egyházközség ministránsok 1956. július 8.

Felső sor

1. Vámos István
2. Visznecki József
3. Bodnár István
4. Bán József
5. Szabó Sándor
6. Nagy György János
7. Varga István
8. Pacza József

Középső sor

9. Sereg József
10. Kovács Mátyás
11. Búzás István
12. Fügedi József
13. Széles Ferenc hit.okt.
14. Bukta László
15. Zelei József
16. Papp József

Alsó sor

17. Paca István
18. Panyi László
19. Hoczi György
20. Pál József
21. Lukács István
22. Ali Mihály

Túrmezei Erzsébet

KENYÉRNEK JÖTTÉL

*Kenyérnek jöttél éhező világba,
világosságnak sötét éjszakába,
fényes hajnalnak, örök ragyogásnak,
vak zúrzavarba bizonyos tanácsnak,
Jöttél útnak, igazságnak, életnek,
s kicsiny gyermekként jászolba fektettek,
Jézus, Jézus!*

*Mért sinylódnénk hát éhezve, szegényen,
mért tévelyegnénk világtalan éjben
tanácstalanul és halálraváltan
és úttalanul a hazug világban,
amikor benned mindent megnyerhetünk,
kís jászlad elé odatérdelhetünk,
Jézus, Jézus!*

**Kedves Olvasóinknak szeretettel kívánunk
áldott, kegyelmekben gazdag karácsonyt
és nagyon boldog, békés új esztendőt!**

(Szerkesztő)

Kiadja: Szent László Egyházközség **Szerkeszti:** Gánóczy Zoltánné